

Visit“, som en engelsk Biskop forleden udtalte sig.

Det var Kvindevalgretsforeningen, der ved sin energiske Bestyrelse havde formaaet Kvinder til at stille Spørgsmaal om Kvindens kommunale og politiske Valgret over hele Landet.

Vi har endnu ikke Overblikket over de interpellierende Kvinder ude paa Landet. I København stillede følgende Kvinder Spørgsmaal til Kandidaterne: 1ste Kreds Fru Johanne Meyer, 2den Kr. Fru Petrine Svendsen, 3die Kr. Frk. Karen Jensen, 4de Kr. Fru Astrid Christensen, 5te Kr. Fru Louise Nørlund, 6te Kr. Fru Mine Andersen, 7de Kr. Fru Laura Holm, 9de Kr. Fru Emilie Larsen og Frederiksbergkredsen Frk. Meta Lazarus.

Vi vil senere komme tilbage til Valgene.

Tjenestepigens Arbejdstid.

Naar man nærmer sig 1ste Maj, hører man igen tale om en Normalarbejdsdag paa 8 Timer. Kommer jeg i mit Hjem, hvor begge mine Brødre er Snedkere, taler de ikke om andet, og tager jeg Arbejdsherrens Blad i Haanden, er ogsaa det fuldt af Udtalelser om Nødvendigheden af denne Forandring for os Arbejdere. Lægerne taler for den 8 Timers Arbejdsdag; i Udlandets lovgivende Forsamlinger forhandles der om den, og hele Verden er enig om, at den nuværende Arbejdstid er for lang; men ingen i den hele vide Verden tænker paa Tjenestepigens lange Arbejdstid.

Jeg har i alle disse Helligdage kun haft fri én Dag fra Kl. 6 Eftermiddag, ellers har jeg regelmæssigt som de søgne Dage været i Arbejde fra Kl. 6 Morgen til Kl. 10 Aften, kun med lidt mere Travlhed, fordi vi har haft mange fremmede i Paasken. Imorgen er det Valgdag, og det betyder for mig — ikke at jeg skal have en Fridag og lægge min Stemme i Vægtsskaalen for vore Valg — den Uret deler jeg med alle andre Kvinder — men for mig betyder Fridagen et endnu større Arbejde end ellers. Mit Herskabs voksne Sønner har fri; de tager deres Venner med hjem til Frokost og til Middag og kommer rimeligvis først hjem til The Kl. 10-11 Aften. Den Dag bliver min Arbejdstid 16-18 Timer.

Fru Redaktør! det er slet ikke for, at jeg vil anklage den Familie, jeg er hos, de er altid venlige og høflige imod mig, men jeg skriver dette til Kvindebladet „Hvad vi vil“ for at bede de Damer, der arbejder for Kvindesagen, at betænke, at hvis de vil have os Tjenestepiger til at interessere os for, hvad de arbejder for, maa de først og fremmest hjælpe os til en bestemt Fritid, saa vi dog kan faa Tid til lære noget, læse noget — ja, rent ud sagt, faa Tid til at tænke lidt paa os selv og tænke lidt over vore egne Forhold.

Normalarbejdsdag paa 8 Timer falder det os end ikke ind at kræve; kunde vi blot faa 10-12 Timer bestemt Arbejdstid og saa Frihed, vilde vi være glade for det.

En Tjenestepige.

Kvinder som Mejeribestyrere.

Uden i mindste Maade at ønske en Forlængelse af Mejeridebatten, kan jeg dog ikke godt undlade at give et Par Ord med i Laget, da jeg som fleraarig Mejerikone — af og til Mejerske — ogsaa har lidt Kendskab til et Mejeris daglige Drift.

Skulde jeg svare paa Spørgsmaalet: Bør Kvinderne blive Mejeribestyrere? vilde jeg dertil sige: Kvinderne bør blive *alt*, hvad de har Kræfter, Evner, Lyst og Anlæg til. De maa stilles *lige* med Mændene i Frihed til at vælge deres egen Livsstilling.

Se dette kan man godt være enige om uden derfor at finde det *klogt*, særligt at kaste sig over at erobre *Mejerierne* fra Mændene. Ti disse har virkelig en stor Fordel ved denne Gerning i deres større Styrke og hensigtsmæssigere Klædedragt, og disse to Faktorer er det utvivlsomt, der væsentligt har ladet dem fortrænge Kvinderne. Den første vilde vel en sundere Opdragelse kunne raade *noget* Bod paa — den sidste *kunde* ændres straks! Men — vi kan jo ikke en Gang slippe Korsettet! —

Jeg indser heller ikke, hvorfor vi Kvinder absolut skal tage de *strengeste* Bestillinger op. — Vi forlader dem da ogsaa paa andre Omraader — se til Markarbejdet, hvor Kvinderne tidligere i langt højere Grad har været benyttede og udnyttede lige til det utroligste. Nu maa Mændene kønt tage mere og mere fat her, fordi Kvinderne *ikke vil* længere. Og hvad var mere naturligt, end om vi trængte ind i Manufakturforretningerne. Hidtil har vi fromt nøjedes med at „sidde ved Kassen“, men lad os erobre *Styrelsen* ogsaa af disse og mange andre Forretninger, der egner sig for vore fysiske Kræfter. — Der er sandelig ingen Grund til at søge ind i Stillinger, hvor vi altfor ofte bliver afhængige af Mændenes Ridderlighed, naar det gælder de tunge Tag.

Saaledes mener nu jeg om denne Sag, og jeg véd, at dette har ogsaa været min Mands, Karl F. Jensens Mening. Og derfor gør det mig ondt, at en Del Kvinder har misforstaaet ham paa dette Omraade.

Jeg har altid hørt, at man skulde sammenlægge et Menneskes *Tale* med dets *daglige Færd*, før man fældede dets Dom. Denne Fordring har hverken Mejerskerne eller Hr. Salling fyldestgjort over for min Mand. Alene dennes Forhold over for den eneste Kvinde, han har havt *juridisk Ret* til at være *Formynd*er for, lige fra vi blev gift under de gamle Ægteskabsforhold, til vi nu — efter i flere Aar at have havt Ægtepagt og levet af samme Forretning — gaar over til hver sin selvstændige Virksomhed, bærer tilstrækkelig Vidnesbyrd om et Frisind over for Kvinderne, som jeg inderligt vilde ønske alle Mænd, der selv gaar i de lettere Arbejder og saa gerne vil overlade de tungere til os Kvinder.

Se, derfor er det, jeg føler Trang til at sende Hr. Salling sine „bornerte Mandfolk“ tilbage, der er saavist Lejlighed nok til at anvende dem under mere passende Forhold.

Anine Jensen,
f. Kristensen.
f. T. i Hjørring.

Hermed betragter vi Mejeridebatten foreløbig endt, men vil kun tilføje, at i Grunden var Fru Anine Jensens Udtalelser om Hr. Karl Fred. Jensens Standpunkt som Kvinde-

sagsven aldeles overflødig. Hr. K. F. Jensen er saa velkendt af „Hvad vi vil“s Læsere for sine overbevisende Artikler for Kvindernes juridiske og moralske Ret tidligere her i Bladet. Der er endnu saa faa Mænd, der for Alvor taler Kvindernes Ret, saa vi glemmer ikke saa let Hr. Karl Fred. Jensens varme Indlæg i vor Sag. Red.

Kvinden i Amerika

af Nicoline Bech-Meyer.

Trods alt det fine i fremmed Duft
Hel ren alene er Hjemmets Luft,
Der mødes bare det Barnesande
Og Synden kysses ifra din Pande.“

De Ord af Bjørnson er nu kun sande om de færreste Hjem, de skal i en forhaabentlig ikke fjærn Fremtid blive sande om de fleste — og de skal en Gang blive sande om alle. — De skal en Gang blive sande om alle, det tør den tro; der gaar ud fra den Livsanskuelse, at der er kun ét, der er det positive i Tilværelsen, det er: det rette og det gode — med andre Ord: Naturens Værk som det ligger om os, det vi ikke fatter, men det, der altid er ret og godt. Det, de kalder det onde, er kun negativt: Naturens Værk er ikke naaet i Skønhed og i Liv saa vidt, som det kunde være naaet. Ud fra denne Livsanskuelse vokser Troen paa en Fremgang i hele Slægtens Liv, paa at „Slægtens Tanke stiger i en Fremgang lig med Solens.“ Lad os se ud over Verden, hvad Aarhundredets Arbejde er, saa faar vi Svaret paa, om der er Stilstand eller Fremgang.

Rundt om i Landene er de bedste Kræfter oppe for at finde Løsningen paa tre Spørgsmaal: Arbejdernes Berettigelse til et smukt Liv — Fredsbevægelsen, at Krigen, der hviler paa en Art Vildskab i Slægtens Hjerne, paa uciviliserede Instinkter, skal umuliggøres — og endelig Kvindens Ligestilling med Manden, hendes Frigørelse i social og politisk Henseende. Kvindens Ligestilling med Manden er et Led i det kommende Aarhundredes Udvikling, Virkeliggørelsen heraf vil løfte hele Slægten op mod det Maal, vi stræber efter. —

Det er mærkeligt, hvor langt stærkere Indtryk, det, man ser, gør paa én, end det, man bare hører om. — For syv Aar siden, i den sidste Tid af mit Ophold i Danmark, skrev en af vore mest fremragende Literater til mig: „Det nytter ikke, hvad De siger: En Fisk lærer først at svømme i Vandet. Kvinden *maa* ud paa Livets Bane, før hendes Gerning har sin rette Betydning. — Jeg blev ved mit: Indadtil og saa først bagefter udadtil.

Saa kom jeg til et Folk, hvor der i Frihedens Luft ikke sættes de Skranker, jeg var vant til at se, for det ene og samme udelelige Liv, et Folk, for hvilket indadtil og udadtil ikke kunde skilles ad. Her behøvedes ingen Ord, her laa et stort Billede oprullet for den, der var opfostret i Lignelsen om Egetræet og Vedbenden, der havde faaet Ørene fyldte med Nordens yndige Kvinde, hendes Lokker o. s. v.

Hvorfor er de forenede Stater Fremtidens Land? Der er Grunde nok, der forklarer det naturlige i denne Kendsgerning, en af dem er, at her har ingen Deling været, Mand og Kvinde har i Forening